

Sygn. akt II AKa 58/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodnicząca:	SSA Izabela Dercz (spr.)
Sędziowie:	SA Piotr Feliniak SA Jarosław Papis
Protokolant:	sekr. sądowy Jadwiga Popiołek

przy udziale H. T., Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2015 r.

sprawy

1) P. F.

oskarżonego z art. 59 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 59 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 59 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

art. 59 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 59 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

2) C. J.

oskarżonego z art. 59 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońców obu oskarżonych oraz prokuratora co do P. F.

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 27 listopada 2014r., sygn. akt II K 45/14

I. uchyła rozstrzygnięcie z punktu V zaskarżonego wyroku o wymierzeniu P. F. kary łącznej pozbawienia wolności,

II. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1) przyjmuje, że czyny przypisane P. F. w punktach I-IV stanowią ciąg przestępstw wypełniających dyspozycję art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. Nr 124 z 2012r) w zw. z art. 12 kk i z art.

65 § 1 kk i wymierza mu za powyższy ciąg przestępstw na podstawie art. 59 ust. 1 powołanej ustawy w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 91 § 1 kk karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

2) w miejsce zawartych w punktach I-IV rozstrzygnięć o przypadkach korzyści majątkowych orzeka wobec P. F. na podstawie art. 45 § 1 kk jeden środek karny przypadku osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 18 928 (osiemnaście tysięcy dziewięćset dwadzieścia osiem) złotych,

3) z opisu czynu przypisanego C. J. w punkcie VI eliminuje znamię uczynienia z przestępstwa stałego źródła dochodu, a z podstawy prawnej skazania

i wymiaru kary art. 65 § 1 kk oraz obniża wymierzoną mu karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku,

III. utrzymuje wyrok w mocy w pozostałej zaskarżonej części,

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. L. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego C. J. w postępowaniu odwoławczym,

V. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt 58/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 listopada 2014r Sąd Okręgowy w Płocku uznał P. F.:

I. w ramach zarzutu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia za winnego tego, że w okresie od września 2007r do lipca 2011r w Ż., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił T. A. łącznie co najmniej 150 razy środek odurzający w postaci marihuany, łącznie w ilości 150 gramów w cenie 35 złotych za gram oraz substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 1 grama w cenie 50 złotych, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, co stanowi czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to skazał go na tej podstawie, a na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności orzekając nadto na podstawie art. 45 § 1 kk przypadek osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 5250 złotych,

II. w ramach zarzutu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia za winnego tego, że w okresie od stycznia 2008r do grudnia 2011r w Ż., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił D. K. co najmniej 150 razy środek odurzający w postaci marihuany w ilościach od 1 grama do 7 gramów, przy czym łącznie w ilości co najmniej 250 gramów w cenie od 30 do 35 złotych za gram, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, co stanowi czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to skazał go na tej podstawie, a na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności orzekając nadto na podstawie art. 45 § 1 kk przypadek osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 7500 złotych,

III. w ramach zarzutu opisanego w punkcie III aktu oskarżenia za winnego tego, że w okresie od listopada 2008r do 9 marca 2012r w Ż., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił A. G. łącznie co najmniej 100 razy środek odurzający w postaci marihuany w ilościach od 0,5 grama do 1 grama, przy czym łącznie w ilości co najmniej 100 gramów w cenie 35 złotych za gram oraz substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości od 0,5 grama do 1 grama, przy czym łącznie w ilości co najmniej 50 gramów, w cenie 50 złotych za gram, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, co stanowi czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to skazał go na tej podstawie, a na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu

narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzekając nadto na podstawie art. 45 § 1 kk przepadek osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 3500 złotych,

IV. w ramach zarzutu opisanego w punkcie IV aktu oskarżenia za winnego tego, że w okresie od lipca 2010r do czerwca 2011r w Ż., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił R. K. 5 razy środek odurzający w postaci marihuany w ilościach od 0,5 grama do 2 gramów, łącznie w ilości co najmniej 4 gramów w cenie 32 do 40 złotych za gram, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, co stanowi czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to skazał go na tej podstawie, a na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzekając nadto na podstawie art. 45 § 1 kk przepadek osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 128 złotych,

V. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzekł wobec P. F. karę łączną 4 lat pozbawienia wolności,

VI. C. J. w ramach zarzuczonego mu czynu uznał za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia zimy z 2008 na 2009r do nieustalonego dnia lipca 2010r w Ż., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił T. A. co najmniej 5 razy środek odurzający w postaci marihuany w ilościach po 1 gram, łącznie w ilości co najmniej 5 gramów w cenie 35 złotych za gram, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, co stanowi czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to skazał go na tej podstawie, a na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzekając nadto na podstawie art. 45 § 1 kk przepadek osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 175 złotych.

Nadto, wyrokiem tym Sąd Okręgowy w Płocku zasądził wynagrodzenie na rzecz obrońcy z urzędu C. J., zaś oskarżonych zwolnił od kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelacje wnieśli obrońcy obu oskarżonych oraz prokurator w odniesieniu do oskarżonego P. F..

Obrońca C. J. zarzucił wyrokowi:

1. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez nieprawidłową ocenę jedyne dowodu wskazującego na sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzuczonego mu czynu – zeznań świadka T. A. i dokonanie nieprawidłowej analizy tych zmienianych w toku postępowania zeznań, przejawiającej się w uznaniu ich za wiarygodne w części wskazującej na sprawstwo oskarżonego,
2. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk i art. 410 kpk, polegające na błędnym ustaleniu, że oskarżony C. J. z pięciokrotnego zbycia na rzecz T. A. środka odurzającego w postaci marihuany na przestrzeni czasu od nieustalonego dnia zimy z 2008r na 2009r do nieustalonego dnia lipca 2010r w łącznej ilości 5 gramów uczynił sobie stałe źródło dochodu, przy czym w toku postępowania nie ustalono żadnych innych dowodów wskazujących na istnienie znamienia czynu wskazującego na uczynienie sobie z przestępstwa stałego źródła dochodu,
3. błąd w ustaleniach faktycznych skutkujący rażąco niewspółmiernością kary pozbawienia wolności wymierzonej bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, polegający na nieprawidłowym przyjęciu, że wobec oskarżonego nie zachodzi wyjątkowy wypadek, o którym mowa w art. 69 § 3 kk, który uzasadnia zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności przy przyjęciu, że sprawca uczynił sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, biorąc pod uwagę okoliczności przedmiotowe czynu, tj. m. in. nieznaczną ilość udzielonego środka odurzającego, jak też okoliczności podmiotowe: postawę sprawcy po popełnieniu czynu i jego aktualny sposób życia, krytyczny stosunek do dawnej nieprawidłowej działalności, dobrą opinię z miejsca zamieszkania, wcześniejszy brak karalności za przestępstwa umyślne, a zatem okoliczności świadczące o pozytywnej prognozie kryminologicznej wobec oskarżonego.

Obrońca C. J. wniósł o uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o orzeczenie wobec oskarżonego łagodniejszej kary poprzez warunkowe zawieszenie jej wykonania.

Obrońca P. F. zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze zarzucając mu rażąco niewspółmierność kary wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu kar pozbawienia wolności za cztery jednostkowe czyny w wysokości 3 lat, 3 lat, 2 lat i 6 miesięcy oraz 1 roku i 3 miesięcy oraz kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności w sytuacji, gdy oskarżony nie był dotychczas karany, ma dobrą opinię w miejscu zamieszkania, a orzeczenie kary o izolacyjnym charakterze wobec oskarżonego przekracza stopień winy, nie uwzględnia szczególnej jego motywacji, iż do popełnienia zarzucanych czynów skłoniła go bardzo trudna sytuacja życiowa spowodowana ciężką chorobą, brakiem możliwości podjęcia stałej pracy, a w konsekwencji brak środków do życia i na leczenie. Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu za czyny opisane w punktach I i II wyroku kar po 2 lata pozbawienia wolności, za czyn opisany w punkcie III kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Oskarżyciel publiczny zaskarżył powyższy wyrok wobec P. F. w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego, zarzucając rozstrzygnięciu obrazę prawa materialnego – art. 45 § 1 kk polegającą na braku orzeczenia obligatoryjnego przypadku korzyści majątkowej, którą oskarżony osiągnął z popełnienia przestępstwa w odniesieniu do czynów z punktów I i III. Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie przypadku osiągniętych korzyści majątkowych w kwotach: 5300 złotych za czyn z punktu I oraz 6000 złotych za czyn z punktu III.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W odniesieniu do oskarżonego **P. F.**, zważywszy na to, że apelacja obrońcy oskarżonego nie zawierała zarzutów kwestionujących sprawstwo i winę oskarżonego w zakresie przypisanych mu zaskarżonym wyrokiem czynów, należało jedynie skonstatować, iż dokonana przez Sąd Okręgowy w tym zakresie ocena zebranych w sprawie dowodów, znajdująca swój wyraz w wyczerpująco sporządzonych pisemnych motywach rozstrzygnięcia - jest w pełni prawidłowa. Właściwym było również zakwalifikowanie zachowań oskarżonego polegających na udzielaniu poszczególnym osobom środków odurzających i substancji psychotropowych w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przy uczynieniu sobie z popełnienia tych przestępstw stałego źródła dochodu jako występku z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk.

Przypisane P. F. czyny wyczerpały znamiona tego samego typu przestępstwa, były popełnione w podobny sposób oraz w krótkich odstępach czasu, a zatem popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw określonym w art. 91 § 1 kk, którą to instytucję z uwagi na jej obligatoryjny charakter w razie wystąpienia wskazanych tam przesłanek, należało zastosować. Z tych przyczyn Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok uznając, iż przypisane oskarżonemu przestępstwa wyczerpujące znamiona art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk tworzyły ciąg przestępstw w myśl art. 91 § 1 kk. Konsekwencją tego rozstrzygnięcia stała się konieczność wymierzenia P. F. jednej kary w oparciu o przepisy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 65 § 1 kk i art. 91 § 1 kk oraz ostatecznie w konsekwencji obniżenie wymiaru kary pozbawienia wolności. W odniesieniu do orzeczonych wobec P. F. środków karnych przypadku korzyści majątkowych, o których mowa w art. 45 § 1 kk Sąd odwoławczy zastosował również zasady wynikające z art. 91 § 1 kk uznając zasadność redukcji konsekwencji karnych, mianowicie w miejsce poszczególnych rozstrzygnięć w tym zakresie orzekł w myśl art. 91 § 1 kk jeden środek karny przypadku korzyści majątkowych, dokonując nadto korekty w odniesieniu do wysokości osiągniętej korzyści majątkowej w kierunku postulowanym apelacją oskarżyciela publicznego, co wynikało z wyliczeń matematycznych. W tym względzie Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 26 września 2002r w sprawie I KZP 21/02 (publ. OSNKW 2002/11-12/90) wraz z zawartą w jej uzasadnieniu argumentacją, według której „w razie skazania za przestępstwa składające się na ciąg przestępstw przewidziany w art. 91 § 1 kk zawarta w tym przepisie dyrektywa nakazująca wymierzenie jednej kary za te wszystkie przestępstwa ma odpowiednie zastosowanie do orzekania środków karnych tego samego rodzaju”. Dodać przy tym należy, iż teza powyższej uchwały stanowiła odpowiedź na konkretnie zadane pytanie w tym przedmiocie.

Wskutek zmiany zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego P. F. w opisany sposób częściowo zdezaktualizował się zarzut zawarty w apelacji oskarżyciela publicznego.

Jako niezasadny Sąd Apelacyjny uznał zarzut zawarty w punkcie 1 apelacji obrońcy oskarżonego C. J..

Nie sposób przyznać racji argumentacji zaprezentowanej przez obrońcę C. J. (...) w uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego, zgodnie z którą należało dać wiarę jedynie określonym fragmentom zeznań świadka T. A. złożonym w toku postępowania sądowego, które to zeznania w ocenie skarżącego nie dawały podstaw do jednoznacznego ustalenia nawet tego, iż oskarżony w ogóle dokonywał transakcji sprzedaży narkotyku świadkowi, jak też nie pozwalały na ustalenie ilości ani czasu dokonywanych transakcji.

Analiza treści kolejno składanych przez T. A. zeznań zarówno w toku śledztwa, jak i przed Sądem świadczy o tym, że prawidłowo Sąd Okręgowy przyjął, iż zasługują one na wiarę w części, w jakiej wskazują na sprawstwo C. J. i mogą stanowić podstawę miarodajnych ustaleń w tym zakresie. Wskazać należy, iż będąc czterokrotnie przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym w różnych oddalonych od siebie datach: 2 lipca 2012r, 3 sierpnia 2012r, 22 lutego 2013r i 18 sierpnia 2013r), T. A. w żadnym z przesłuchań nie odnosił się do czasu mającego wynikać z rzekomo okazywanych mu przez przesłuchującego funkcjonariusza bilingów telefonicznych. Analiza treści jego zeznań także nie świadczy o tym. Przeciwnie, określenie czasu rozpoczęcia dokonywania zakupów marihuany od oskarżonego jako „zima 2008/2009” ze względu na swoją ogólność zdaje się przeczyć możliwości posługiwania się, czy też sugerowania się konkretnymi datami, jakie wynikałyby z dokumentów. Kolejne zaś fragmenty jego zeznań (k. 119), „jak zacząłem kupować od C. miałem (...) lat”, (k. 123), „na pewno było to przed ukończeniem przeze mnie 18 lat, bo w październiku kończyłem (...) lat” – wskazują raczej na to, że właśnie do swego wieku odnosił się świadek, nie zaś do konkretnych dat, abstrahując w tym miejscu od kwestii świadomości oskarżonego co do wieku świadka. W ogólny również sposób T. A. określał, kiedy skończył dokonywać zakupów marihuany od oskarżonego – „wakacje 2010r, lipiec, sierpień 2010r” (zeznania k. 119, k. 123). Świadek wyraźnie też różnicował ilość zakupów dokonywanych od C. J. (1), określając, że kupował od niego rzadko, po jednym gramie jednorazowo, łącznie 5 gramów - w odróżnieniu od zakupów od P. F., które były bardzo liczne, trwały około 4 lat, jednorazowo opiewały na większe ilości marihuany. Wskazać też trzeba, iż T. A. w toku żadnego z przesłuchań nie podejmował prób prostowania zapisów zawartych w protokołach jego zeznań, podpisując je jako zgodne z relacjami, zaś po raz czwarty był przesłuchiwany przez innego funkcjonariusza policji niż S. W., który miał mu sugerować czas dokonywania transakcji i również nie podjął próby prostowania treści wcześniejszych zapisów. Wszystko to poddawało w wątpliwość te twierdzenia T. A. w toku postępowania sądowego, według których nawet „nie do końca jest pewien”, czy kupował narkotyk od C. J., a także, że nie potrafi i nie potrafił określić ani czasu dokonywania transakcji z C. J., ani ilości zakupionego narkotyku, gdyż nie przykładał do tego wagi, przy jednoczesnych twierdzeniach świadka, że kupował narkotyki od obu oskarżonych i analizie całości jego wypowiedzi z rozprawy, z której wynika, że kupował jednak narkotyk od oskarżonego - czyniąc uprawnionym uznanie za wiarygodne i czynienie ustaleń faktycznych w oparciu o relacje T. A. złożone w śledztwie i tą część jego relacji z rozprawy, w której przyznawał dokonywanie w określonym czasie i określonej ilości zakupów marihuany od oskarżonego.

Zdaniem Sądu odwoławczego, niezasadną jest argumentacja obrońcy oskarżonego, według której w sposób oceny zeznań T. A. odniesieniu do oskarżonego winien być tożsamy jak w części dotyczącej P. F. i skoro stosownie do treści tych zeznań złożonych na rozprawie dokonano odpowiednich korekt w zakresie ilości i okresu dokonywania transakcji świadka z P. F., to w podobny sposób należało postąpić w odniesieniu do C. J.. W ocenie Sądu odwoławczego, prawidłowo procedował Sąd Okręgowy, wyraźnie różnicując obie sytuacje, co podkreślono w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Zaaprobować trzeba rozumowanie Sądu I instancji, iż o ile w przypadku bardzo dużej ilości transakcji dokonywanych na przestrzeni wielu lat z P. F. - względem możliwości precyzyjnego odtworzenia zdarzeń przez T. A. należało zachować ostrożność, o tyle nie ma to odniesienia do stosunkowo nielicznych transakcji dokonywanych z C. J..

Jako uzasadniony Sąd Apelacyjny potraktował zarzut zawarty w punkcie 2 apelacji obrońcy oskarżonego, przyjmując, że zachowanie polegające na kilku w istocie zakupów marihuany w ilości po jednym gramie narkotyku każdorazowo

na stosunkowo znacznej przestrzeni czasowej - w ciągu półtora roku, trudno uznać jako wypełnienie znamienia uczynienia z nich stałego źródła dochodu eliminując w konsekwencji to znamię z opisu czynu przypisanego oskarżonemu i art. 65 § 1 kk z jego kwalifikacji prawno – karnej oraz obniżając wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Jednocześnie Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutu i związanej z nim argumentacji z uzasadnienia apelacji obrońcy oskarżonego, według której w przypadku C. J. istniały podstawy do zastosowania warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności pomimo, iż wskutek dokonanej korekty wyroku zdezaktualizował się zakaz wynikający z art. 69 § 3 kk. Zauważyć należy, iż zachowania oskarżonego były powtarzającymi się i nieprzypadkowymi, albowiem kilkukrotnymi i trwającymi w długim okresie czasu. Nie kwestionując faktu, iż oskarżony w środowisku cieszy się dobrą opinią, sposób życia oskarżonego nie uprawniał do prognozy, iż cele kary zostałyby osiągnięte pomimo jej niewykonania.

Mając na uwadze całość przedstawionej argumentacji, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 437 kpk, art. 438 pkt. 1, 2 i 4 kpk zmienił zaskarżony wyrok w sposób wskazany w sentencji, utrzymując go w mocy w pozostałym zakresie, zwalniając oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie przed Sądem I Instancji na podstawie art. 624 § 1 kpk. O wynagrodzeniu za obronę oskarżonego C. J. przed sądem II instancji sprawowaną z urzędu sąd odwoławczy orzekł na podstawie § 14 pkt. 2 ppkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163 poz. 1348 z późn. zm).